

можливість, внесення відповідних змін щодо статі до документів, що посвідчують особу. Саме це є головною причиною, щоб право на тендерну ідентичність було закріплене у законодавстві.

Мартинюк Євген Миколайович,

слухач магістратури навчально -наукового інституту заочного навчання НАВС

***НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ
МІЛІЦІЇ ЩОДО УТВЕРДЖЕННЯ І ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
КОНСТИТУЦІЙНИХ ПРАВ ТА СВОБОД ЛЮДИНИ Й
ГРОМАДЯНИНА***

Нормативно-правовим актом, спрямованим передусім на практичне регулювання діяльності міліції в сфері утвердження і забезпечення прав та свобод людини, є Закон України «Про міліцію».

Згідно зі ст. 4 цього Закону, правовою основою діяльності міліції є: Конституція України, Закон України «Про міліцію», інші законодавчі акти України, нормативні акти Верховної Ради України, Президента України, Кабінету Міністрів України, Міністерства внутрішніх справ України, Загальна декларація прав людини, міжнародні правові норми, ратифіковані у встановленому порядку. Отже, вищенаведена сукупність нормативно-правових актів утворює правовий механізм регулювання діяльності міліції в досліджуваній сфері.

Зміст і роль більшості цих нормативних актів щодо утвердження і забезпечення прав та свобод людини досліджувались раніше. Тому, виходячи з наведеного, нами ставиться завдання детальніше розглянути роль відомчих актів МВС України щодо утвердження і забезпечення прав та свобод людини в нашій державі. Це пов'язано з тим, що, як зауважує С.Л. Лисенков, в них найбільш конкретно встановлюються рамки діяльності всіх служб і посадових осіб міліції. Без відомчого врегулювання діяльності міліції неможливе належне виконання завдань, що стоять перед цим правоохоронним органом. Як вказує Г.Г. Курагін, дані нормативні акти, регулюючи багатогранну діяльність органів, підрозділів, організацій, переслідують мету впорядкування суспільних відносин у сфері охорони громадського порядку, боротьби зі злочинністю тощо. Відомчі нормативні акти, з одного боку, спрямовані на стабільне регулювання поведінки відповідних суб'єктів, з іншого, - вводять таке регулювання в рамки поточного, оперативного управління. Таким чином, ці акти виступають у подвійній ролі - як правовий (організаційно -правовий) регулятор і як управлінське рішення (управлінський сигнал).

На міліцію, відповідно до ст. 7 Закону про цей орган, з метою утвердження та забезпечення прав і свобод людини покладається виконання адміністративної, профілактичної, оперативно-розшукової, виконавчої та охоронної функцій. Ці функції втілюються через правозастосовчу, організаційну, інформаційно-консультативну, профілактичну, виховну та інші специфічні види діяльності в механізмі реалізації конституційних прав і свобод. Ефективність реалізації вищенаведених видів діяльності залежить від правильного вибору методів, що використовуються в процесі практичного функціонування міліції. Так, на погляд А.Ю. Олійника, безпосередньо під методами діяльності ОВС щодо забезпечення прав і свобод людини та громадянина слід розуміти засоби, способи та прийоми, за допомогою яких співробітники органів міліції створюють належні умови для здійснення суб'єктивних прав, поновлення порушеного права людини і припинення правопорушень.

Враховуючи покладені на міліцію функції, вона складається з підрозділів: кримінальної міліції, міліції громадської безпеки, транспортної міліції, державної автомобільної інспекції, міліції охорони, спеціальної міліції.

Розглянемо регулювання діяльності підрозділів міліції в сфері нашого дослідження. При цьому, виходячи з контексту даного розділу, деталізуємо та конкретизуємо завдання міліції щодо утвердження та забезпечення прав і свобод людини стосовно переважної більшості підрозділів міліції на основі законодавчого, підзаконного регулювання їх діяльності.

Практична діяльність згаданого підрозділу міліції в досліджуваній нами сфері на підзаконному рівні регулюється насамперед Положенням про кримінальну міліцію. Відповідно до нього, дані підрозділи мають:

- брати участь у розробці та реалізації державних програм боротьби зі злочинністю;
- здійснювати захист прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави від протиправних посягань, їх припиняти та розкривати, вести оперативно-розшукову роботу;
- встановлювати та викривати осіб, які готують або скоїли злочини; розшукувати злочинців та осіб, які пропали безвісти;
- здійснювати захист усіх форм власності від злочинних посягань;
- вести боротьбу з незаконним обігом наркотичних засобів; запобігати правопорушенням неповнолітніх; виявляти, припиняти та розкривати злочини, вчинені неповнолітніми тощо.

Підсумовуючи, на основі вищенаведеного аналізу можна стверджувати, що діяльність міліції щодо утвердження і забезпечення

прав та свобод людини досить детально регламентована нормативно - правовими актами України. Особливу роль в утвердженні та забезпеченні прав і свобод людини в діяльності міліції відіграють відомчі нормативні акти. Більшість з них відповідають міжнародним і європейським вимогам в сфері прав людини.

Перестюк Михайл Миколайович,

курсант навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів слідства та кримінальної міліції НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри історії держави та права НАВС **Шкуратенко О.В.**

**СТАНОВЛЕННЯ, РОЗВИТОК ВИЩОЇ ШКОЛИ
ТА ЇЇ ВПЛИВ НА СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНЕ ЖИТТЯ ДЕРЖАВИ
ТА ОКРЕМИХ ВИЗНАЧНИХ ОСІБ
В XVI - XVII СТ.**

Освіта відтворює і нарощує інтелектуальний, духовний та економічний потенціал суспільства. Вона є стратегічним ресурсом поліпшення добробуту людей, забезпечення національних інтересів держави, зміцнення її авторитету.

Історія становлення та розвитку нашої вітчизняної вищої школи налічує не одну сотню років. Вона з самого початку свого існування не поступалася якістю європейській освіті. Саме завдяки освітньо - культурному процесу XVI - XVII ст. зароджуються та розвиваються державотворчі процеси в суспільстві, які в подальшому знаходять своє відображення в козацькій державі.

Заснування слов'яно - греко-латинської колегії в Острозі та Києво-Могилянської академії в м. Києві, як перших вищих навчальних закладів на теренах сучасної України, було закономірним наслідком соціально-економічного та культурного розвитку суспільства. Виникненню перших вітчизняних учбових закладів вищого типу саме наприкінці XVI - початку XVII ст. сприяв ряд об'єктивних факторів.

Тогочасний розвиток освіти, а саме розвиток українських освітніх закладів уособленням яких були так звані церковноприходські, парафіяльні, братські та інші школи, напряму залежав від розвитку книжності та власне української культури як такої. Тому, на нашу думку можна з впевненістю стверджувати, що саме передумовою виникнення просвіти, як всеукраїнського, загально масового явища є виникнення та розвиток книжності на Україні.

Разом із розвитком книжної справи на тлі тогочасних подій розвивається і тогочасна освіта. Щоправда вона не є централізованою, набуває масового поширення та не розповсюджується на всі верстви